

len. Bij veroordeeling bestaat de straf in een geldboete van ten hoogste 25 maal het bedrag van het recht dat te weinig werd betaald.

Is b.v. f 50.— te weinig betaald en wordt een strafvervolg ingesteld dan kan men veroordeeld worden tot betaling van 25 maal f 50.— = f 1250.—

ad 3. Ter voorkoming van een gerechtelijke vervolging wegens alle in deze ordonnantie strafbaar gestelde feiten, voor zoover deze geen misdrijven opleveren, kan de directeur van financiën in schikking treden of doen treden.

Het is aan te nemen dat deze wijze van regeling slechts in enkele bijzondere gevallen zal plaats vinden.

Met een boete van ten hoogste f 100.— kan hij gestraft worden die niet, niet geheel of niet tijdig voldoet aan de verplichtingen hem opgelegd bij de art. 12 — 13 — 27 en 28 met betrekking tot de wijze waarop de belasting voldaan moet worden en de controle daarop, (zie hetgeen onder „c” is vermeld).

Ten slotte zij nog vermeld dat, indien personeel geen ander inkomen geniet dan loon, het niet in de inkomstenbelasting wordt aangeslagen, en verder:

dat per 31 December 1934 nog verschuldigd loon hetwelk eerst in 1935 wordt voldaan, niet onder deze belasting valt.

Hoewel dit artikel iets langer geworden is dan aanvankelijk gedacht, aangezien het anders aan duidelijkheid zou te kort komen, moet men zich door de lengte niet laten afschrikken.

In de praktijk zal blijken dat, wanneer eenmaal het belastbaar loon is vastgesteld, niet anders te doen is dan zegels ter waarde van 4 % van het loon, naar boven afgerond tot f 0.10, op de voorgeschreven wijze op de loonlijsten te plakken en voor verder gebruik ongeschikt te maken.

Verder de duplicaat loonlijsten ieder kwartaal bij de gemeentelijke secretarie in te leveren — personen buiten een gemeente woonachtig ter plaatse door het bestuurshoofd aangewezen — en de origineele loonlijsten met de bescheiden, 5 jaren te bewaren.

C. J.

Kinderangst.

Met vele anderen wachtte ik in het glazen tramhuisje op het Hofplein in Rotterdam, tot de tram onzer keuze zou komen. U weet: die komt nooit gauw in Rotterdam. Leest U soms weleens dat verrukkelijke Schetsboek van de Nieuwe Rotterdammer? Nu, dan zult U weten, wat wij hier voor een tram hebben. In zoo'n trambuisje heb je alle tijd, personenstudies te maken. En ik kan het niet helpen; daar ben ik altijd mee bezig. In de schoonste natuur moet ik mijn gedachten van de menschen af dringen gewoon. Telkens betrap ik me er weer op, dat ik toch zoowaar weer aan 't overpeinzen ben, wat er op dit gelaat toch te lezen staat, en wat die mevrouw nu toch wel met genen meneer te maken zou hebben. Study of mankind. Mijn behoefte of mijn plezier. Als je in dat huisje staat en omhoog kijkt, zie je daar het machtige treinviaduct, zooals dat achter een blok panden te voorschijn komt. Dan vervolgt het zijn giganteweg dwars door de stad. Ik bewonder het altijd en veroorloof mij soms de weelde, onder zijn sombere gewelven door te loopen, tusschen de cyclopendooten, die kort geleden weer zwaarder en geduchter gemaakt zijn. Het is pas sedert tien of vijftien jaar dat ik me dit kan permitteeren en de oude angsten uitgesleten zijn.

Ik keek weer naar het machtig monument van menscheijk vernuft omhoog. Daar donderde een trein aan, kwam van achter het huizenblok te voor-

schijn op het gedeelte dat het Hofplein overbruggt. En tegelijkertijd breekt een kind uit de menigte in het huisje los in gillen van waanzinnige schrik en angst. Tegelijkertijd heeft de moeder het ongeveer vijfjarig meisje bij den blooten arm gegrepen en schudt het aan het dunne armpje in zulk een onbeheerschte woede op en neer, dat ik ijs voor het kind en het armpje, en het slachtoffertje nog harder gaat gillen. Dit is slechts te zien aan de verwringing van haar jonge trekken, want de zware Parijsche trein overdondert alles met zijn geweld, dat nu oppermachtig heerscht boven alle geluiden van menschen en voertuigen uit.

Het kind is bang — doodsbang voor het zéér hevige lawaai. En ik herken mezelve. Zoo'n klein, blond, spichtig ding met magere bloote armen was ik ook eens. Toen was dat laatste huis van het blok, waarachter de machtige trein, als een voorwereldlijk monster, nog steeds daverend en donderend te voorschijn schuift, een bekend restaurant: Fritschy. Vader trakteerde op een familie-uitstapje naar de Diergaarde in Rotterdam. We woonden in den Haag. We zouden middageten bij Fritschy. Er moest eerst handen gewasschen worden. De toiletruimte lag achter in het gebouw. Als U ooit met den trein van Station Beurs naar Station Delfsche Poort bent gereden zult U weten, hóé dicht de trein juist dat hoekpand benadert, op gelijke hoogte met de eerste verdieping.

Net ben ik aan 't handenwasschen of daar reed

de trein voorbij. Ik was nergens op voorbereid. Als ik mijn moeder niet bij me had gehad, in wier armen ik gillend en brullend kon vliegen en die me daar langen tijd veilig in gesloten hield tot we al lang en breed bij de kalfspertjes met doperwtjes waren aangeland, mijn lievelingseten nog wel! dan had het er slim voor mij uitgezien. Werkelijk, dit is méér dan doodsangst. Dit is angst, die je heele lichaam dooreen rameit met bevingen als schokken, die je hoofd als met mokerslagen treft en waarvan het felste lijden veroorzaakt wordt door de geheimzinnigheid. Wat? wat? wat? Mijn kleine hart bonsde of het mijn borst zou doen barsten; het deed pijn van het bonzen. Gillen helpt je, maar je moet altijd maar harder gillen omdat de angst altijd maar weer stijgt. En daar word je zoo moe van, zooals je nog nooit geweest bent. Ik verzeker U, door dien schrik van toen weet ik voorgoed, dat je van angst sterven.

Zoo leed nu dit kind, en werd nog dooreen gerrammeld door de moeder. Ik moest denken aan de samenspraak uit een van Multatuli's ideeën;

„Houdt U vogels?”

„Nee — ik heb geen verstand van vogels”

„Hebt U kinderen?”

„Ja”.

Hier was er een — en die had een kind. Maar met het ambt was het verstand niet gekomen.

Ik doe U het verhaal, om U eens op de hoogte te brengen hoe het verhaal van kinderangst kan zijn.

Jaren en jaren lang heeft de schrik van toen zijn uitwerking op me gehad. Ik was vier-en-twintig toen ik zoowaar in Rotterdam kwam wonen. En ik was nog altijd als de dood voor het viaduct! Als ik een trein zag aankomen, holde ik, wat ik kon, om maar zoover mogelijk weg te komen. En ging dat niet, dan hield ik mijn ooren dicht.

Nu pas, sedert tien, vijftien jaar, nu ik al dien tijd in Rotterdam heb gewoond en dus tijd gehad heb om aan het viaduct en zijn treinen erover te wennen, heb ik het schrikken afgeleerd en is het ooren dichthouden niet meer noodig. De eerste keer, dat ik uit eigen beweging in de lengte van het viaduct ging wandelen om de architectonische machtigheden ervan te bewonderen prees ik mezelf voor zóó'n prestatie.

Ik weet zeker, wanneer mijn moeder me behandeld had als deze moeder haar kleine meisje, dan was deze angst tot een gevaarlijke zenuwtoestand voor me geworden. Maar mijn moeder trachtte me te kalmeeren en hielp me, in later jaren, bij bezoeken aan Rotterdam om het viaduct of tenminste den trein erover uit den weg te blijven.

Nooit forceeren! De dokter die mij bijgestaan heeft bij de lichamelijke verzorging onzer kinderen, betrad ook vaak het geestelijk terrein met me. Nooit forceeren! is de schoonste en meest vrucht-

dragende les geweest; die ik van hem mocht leeren.

Omdat ik zelf zoo héél vroeg zwemmen had geleerd en mijn man nog vroeger — vier jaar — zijn we met onze kinderen ook vroeg begonnen. Maar dat lukte niet erg. Pootjebaden, stoeien in het water, drijven op de kurken, dat ging allemaal best. Maar kwam de les gordel te voorschijn o! wat een angst ineens! „Nooit forceeren!” hoorde ik een stem vermanen en de gordel werd weer teruggestuurd.

Het heeft jaren en jaren geduurd totdat ze 't zeker zelf te erg gingen vinden en door gingen zetten. Dat was zoo tegen de tien jaar. Toen konden ze 't in een oogenblik en ze zijn zeer goede zwimmers geworden. Onze zoon heeft al eenige prijzen behaald en is een gezocht polospeler.

Toevallig las ik kortgeleden een wijzen raad van Dr. Heyermans, den Directeur van den Geneeskundigen Dienst in Amsterdam. Hij ried den ouders aan, de kinderen toch vooral niet te forceeren bij het zwemmen leeren. „Nooit moet men vergeten, dat het water niet het element van het kind is!” zoo schreef hij. „En zoolang ze dan blijf geven nog niet van element te kunnen verwisselen, zoolang moeten de ouders geduld hebben”.

Hier in de stad zijn nog straatjes, die in een andere wereld thuis schijnen te behooren. Meest komen ze op den Goudschen Singel uit. De huisjes zijn zóó klein en zóó laag, dat een groote man het vervelooze, vergane kroonlijstje met de hand kan aanraken. De straatjes zijn zóó nauw, dat er slechts handwagens doorkunnen. Het plaveisel is onbeschrijfelijk; de armoede en vervuiling onbeschrijfelijk. Even goed voor de crisis als nu. Een vriend van mij, die veel oog heeft voor toch liet schilderachtige in dit alles, houdt ervan, om door deze straatjes te dwalen.

Op een goeden dag zwierf hij er weer. Daar hoorde hij in één der huisjes een kind schreeuwen, zóó bloedstollend angstig, zooals in de zwaarste doodsnood, dat hij niet anders meende dan; „Daar gebeurt een moord!” Hij, gelukkige vader, kon niet anders dan het huisje binnenvliegen om te helpen, te redden — een kind is in doodsnood.

Daar komt hij terecht in een klein vertrekje en onderkent met één oogopslag de situatie. Het kind heeft een wit laken om, een mannetje is bezig, het van zijn zeer overvloedige haardos te ontdoen, het mannetje heeft daar recht op, want mijn vriend kijkt tegen de achterzijde van twee antieke koperen scheerbekentjes aan, het uithangbord van de bescheidenste der kappers en barbiers.

Ik heb het geval, dat we van één kant als een grap beschouwden, toentertijd aan professor Casimir verteld, ook, omdat hij mijn vriend kende. Prof. Casimir wijdde in het tijdschrift School en

Leven, dat helaas niet meer bestaat, een artikel speciaal aan deze kinderangst voor haren knippen en nagels knippen. En toonde aan, dat we hier zéér zeker met méér dan kleinzeerigheid te maken hebben. Met atavistische gevoelens. En vermaande ons, zulk een angst zéér zeker niet te onderschatten. Zulk een kind met begrijpende zorg door zijn zenuwtoestand heen te helpen.

Wie zelf die angsten niet gekend heeft, zal nooit begrijpen hoe diep ze inwerken. Welk een hellefolteringen ze zijn. Misschien wilt U me op mijn woord gelooven?

En er bij Uw opvoedingswerk rekening mee houden?

NANNIE VAN WEHL.